

JENEI GYULA

Tavaszbba, őszbe...

Körmendi Lajos emlékére

*ahogy a hó megroskad a lassan érkező kora
tavaszban, és nap mint nap, szinte észrevétlen
lesz a takarója egyre vékonyabb, mígnem kilyukad
itt-ott, a lyukak meg nőnek, akkorára nőnek,
hogy csak a foltok maradnak, az egyre kisebb
szürke-fehér foltok, de nemsokára azokat is
szétfoszlatja a nap;*

*vagy ahogy a nyár megtorpan, s nézelődik
a kora őszben, s a fürdőhelyi utószezon halkan,
fáradtan, de még zsong kicsit, s ahogy a tölcséren
megtöppednek egy ráérősen fogyasztott fagyalt
félgömbjei, s lecsorognak édes-maszatosan;*

*vagy ahogy a késő délutánban sírköved hatalmas
vörös tábláján faágak árnyékával enyelegnek
a szelíd sugarak, s bronzba merevült arcodon,
ami előbb még a napban fénylett, ráérősen
föllengedeznek az árnyéklevelek, s előbb
az állon, az arcon, majd a homlokon
széttérülnek;*

*vagy ahogy az egyre finomabb hajszálgökök,
a nyári záporok és a hóolvadás hideg leve is
leszivárog szívedig,*

úgy múlik az idő – nélküled, de veled is.